

André Smits geeft ons een kijkje achter de schermen met

'Artist in the world, a never ending art trip'; zijn kunstproject. Het idee ontstond toen hij in 2008 aan het werk ging in gastatelier Kunst&Complex en daar de kunstenaars in hun werkruimtes begon te fotograferen. Sindsdien reist hij permanent over de wereld om overal kunstenaars in beeld te brengen. Via zijn contacten komt hij van de ene kunstenaar bij de andere terecht. Door zijn foto's zijn we voor even getuige van de wereld van de makers, de ruimte waarin ze zich bevinden en waar het gebeurt, moet gebeuren. De beelden lijken zo terloops mogelijk genomen. Geen poserende kunstenaars, maar mensen, op de rug gezien, verdiept in hun overwegingen. In acht jaar verzamelde hij 3000 foto's van kunstenaars in en met hun werkruimte. Daarmee maakte André Smits zelf de wereld tot zijn eigen atelier. Hij reist met een minimum aan bagage.

André Smits studeerde af in vrije grafische technieken aan de St. Joost Academie in Breda en ging daarna in Rotterdam wonen. Zijn werk ademt een stripachtige, psychedelische en duizelingwekkende sfeer. Onderweg, tijdens zijn reizen, maakte hij vele tekeningen, die een weerslag vormen van zijn ervaringen, gemoedstoestanden en zijn bezoeken aan kunstenaars; een visueel dagboek. Tegenwoordig woont André Smits in een boerderijtje in Hoek, dat hij in korte tijd eveneens in een kunstwerk veranderde, door de muren vol te tekenen met zijn herinneringen en ervaringen. Een weerslag van zijn werk zal te zien zijn in de sociëteit en het restaurant van De Kring in november en december a.s. De nieuwe kunstcommissie bijt met de presentatie van deze fascinerende kunstenaar tevens het spits af.

André Smits: 'Artists in the world'. Foto's en tekeningen in het restaurant. In de sociëteit een work in progress.

Opening: 26 november om 18.00 uur. ●

COLUMN

Waarom jij? Waarom ik?

Door Renée Simons

STRIJD

Vijf echtparen. We zien elkaar voor het eerst op Schiphol. In het vliegtuig neem ik een slaaptablet. De sluijer van versuffing scheurt pas open als we voor een stoplicht staan in Peking. Een horde fietsers, onbekende geuren, overal Aziatische gezichten. Ik ben in een andere wereld.

Na een paar dagen reizen we naar een andere stad. In de gang van het hotel wachten we voor de deur van het zaaltje waar we onze kinderen overhandig krijgen. Volgens de documenten is die van ons bijna drie jaar, de oudste van de vijf. Als we binnenkomen zien we drie baby's in dekentjes gewikkeld, een vrolijk kindje van één en een donkerharig hummeltje in een knalgeel pakje. Dat is ze. Het kind-meisje van het tehuis brengt haar naar ons toe.

'Wat een schatje,' zegt mijn man. Ik ga op mijn hurken zitten en open mijn armen. Ze deinst achteruit en loopt hard weg. Een nieuwe poging volgt, nu in de houdgreep van het kind-meisje. Brullend gooit ze zich achterover. De tolk stopt een snoepje in mijn hand.

Nee! Weer dat achterover gooien, het lijfje een stak gespannen boog. Via het kind-meisje bied ik een knuffeltje aan. Nee! Iemand geeft haar een banaan, een traktatie voor een kind uit een armoedig tehuis. Ze klemt de banaan in haar handje, maar is te overtuigd om er een hap van te nemen. De andere echtparen vertrekken met hun kind naar de hotelkamer. Wij blijven.

Nog nooit heb ik iemand zo hard horen schreeuwen. Op het laatst zie ik alleen

nog het open gat van haar mond en een rij blinkend witte melktanden.

De tolk verzint een list. Als zij niet met ons mee wil naar de hotelkamer, dan gaan we maar met z'n allen: tolk, kindje, kind-meisje, functionarissen van het tehuis, aspirant ouders, en een sliert belangstellend hotelpersoneel. Men verdringt zich voor de tafel met nieuwe kleertjes en speelgoed. Vooral een rood kinderkoffertje met Jip en Janneke oogst bewondering. Ze komen overal aan en kakelen door elkaar heen, blij en opgewonden alsof het hun speelgoed is.

De tolk duwt ons naar voren en iemand anders vist ons kindje tussen de benen van de aanwezigen vandaan. Ze mag ook naar het speelgoed kijken. Ze wijst naar een gekleurde opblaasbal, maar krijgt het koffertje in haar handje geduwd. Als ze weer op de grond staat, banaan in de ene hand, koffertje in de andere kijkt ze onzeker naar de benen om zich heen alsof ze nu helemaal niet meer weet wie ze moet vertrouwen en wie ze moet afwijzen.

De tolk dringt de menigte achteruit. Mijn man pakt de bal en rolt die haar toe. Eén mondhoekje gaat omhoog. Snapt ze het? Ze schopt hem terug.

Terwijl wij met haar spelen verdwijnen de Chinezen stilletjes naar de gang. Ze heeft het pas in de gaten als de laatste over de drempel sluipt. Schreeuwend rent ze hen achterna. Te laat. De deur valt dicht. Ze is alleen. Alleen met ons: twee blanke monsters uit een andere wereld.

We kijken elkaar aan.

Waarom jij? Waarom ik? ●